

Много неща ме объркваха през последните няколко часа. В този град имаше толкова връзки с миналото, че всичко беше различно...

Неволно присвих юмруци, когато ускорихме по широк нисък мост с черни, високи до гърдите железни парапети от двете страни. Отдолу като змиорка се плъзгаше тъмна вода. От другата страна на моста се мержелееше сянката на хълм, увенчан с осветените очертания на Топкапъ сарай - двореца на османските султани. Куполът на „Света София” блестеше с жълта светлина и с четирите си минарета приличаше на оживяла маслена картина. Звездите светеха слабо през мъглата. Пресичахме Златния рог.

Попитах шофьора кога ще стигнем до хотела, но не ми отговори. Знаех само една турска дума – *мараба*, „здрости”, – така че реших да замълча.

Той ме погледна в огледалото за обратно виждане. После докосна един от онези синьо-бели кръгли талисмани против уроки, които висяха навсякъде в Турция. Когато спряхме на светофара в другия край на моста, подхвърли: - Изглежда, твоят приятел се е забъркал в опасна игра...

Очите му останаха приковани в огледалото.

Погледнах назад, зад нас беше спряла кола с тъмни прозорци.

- Не, той не би могъл да стори това – отговорих.

Шофьорът поклати глава невярващо. Светна зелено и потеглихме, пресичайки две ленти по начин, който би причинил катастрофа в Лондон.

Той включи радиото. Дивашка песен изпълни купето, наподобяваща арабско ридание, примесено с танцов латино ритъм. После намали звука, вероятно се сети, че не трябва да пуска музика, докато е на работа.

Поехме по стръмна калдъръмена улица, а след още един остър завой пред нас изникнаха минаретата и куполът на „Света София”. Спряхме пред пергаментовожълта сграда. Постройката от османската епоха приличаше на пететажна сватбена торта. Издигаше се величествено от едната страна на тясната уличка.

Алек каза, че е избрал този хотел, защото се намирал в най-старата част на Истанбул, до върха на хълма, върху който се издигала „Света София”. Там била основана първата гръцка колония от човек на име Визант, стотици години преди походите на Александър Велики.

Мястото било избрано, защото било лесно за защита, тъй като било заобиколено с вода от три страни: Мраморно море, Босфора и Златния рог.

Недалеч от хотела се намираха останките от стария римски хиподром, на който може би се е състезавал Бен Хур.

Но римското наследство бе само част от историята. Наблизо до хотела се намираше дворецът и харемът на османските султани, владетели на империя, която навремето се е простирала от Египет до Виена.

Слязох от колата. Стари каменни стени и избелели от слънцето сгради от османската епоха се издигаха от двете страни на уличката. Хотелът се извисяваше пред мен. Почувствах се странно неспокойно - да вървя по

стъпките на Алек, да виждам нещата, които той бе видял само преди няколко дни.

Постоях за момент, наблюдавайки как полицейската кола се отдалечаваше. Усетих аромат на жасмин в топлия въздух, дочух смях и развеселени гласове. Докоснах жълтия гипс върху стената на хотела, докато изкачвах стълбите откъм улицата.

Щом влязох в сградата, ме лъхна силна вълна от климатика. Усмивнатата дама зад ултрамодерната стъклена рецепция имаше най-русата коса, която бях виждал от дълго време насам. Стана дружелюбна и много състрадателна, след като ѝ казах името си и споделих, че съм колега на Алек.

- Всички ние толкова съжаляваме за станалото... Разбрахме от полицията, че мистър Зегливски е претърпял ужасно произшествие. Той беше толкова мил. Какво се е случило с него, знаете ли?

Не ми се искаше да ѝ обяснявам, така че просто ѝ благодарих за загрижеността.

Тя се усмихна учтиво, после вдигна пръст във въздуха, сякаш се опитваше да се сети за нещо важно. И след малко обяви:

- Тук има пратка за мистър Зегливски.

Обърна се и огледа рафтовете на стената зад нея, докато открие каквото търсеше – голям кафяв плик. Вдигна го триумфално пред себе си, за да ми покаже какво пише на него: „Мистър Зегливски.”

Взех плика и го погледнах с тъга. Докато приближавах асансьора, го опипах с пръсти: в него имаше няколко листа хартия и още нещо на дъното.

Мъж в черно кожено яке ме проследи с очи от дивана в другия край на рецепцията. Побиха ме тръпки. Представих си как дебелият му шеф се забавлява с някоя малолетна проститутка горе в стаята си.

Докато чаках асансьора да стигне до петия етаж, разлепих плика и надникнах вътре. На дъното лежеше сребърен ключодържател със закачена за него флашка. Извадих го, погледнах и го пъхнах в джоба си. Освен него в плика имаше няколко снимки.

Замалко не ги изпуснах върху мраморния под в коридора, докато търсех картата за стаята си. Чак когато влязох вътре, успях да ги разгледам добре.

На едната снимка се виждаше жена с дълга черна коса и очарователна усмивка. Алек определено не си беше губил времето. А дали тя знаеше какво се е случило с него? Раменете ми увиснаха, сякаш тежестта от смъртта му се стовари върху мен. И в този миг си обещах, че каквото и да стане, ще намеря убицеца му.

Успокоих се и погледнах отново снимките.

Две не си пасваха с останалите. Едната бе на изронена подова мозайка. Край нея лежах разхвърляни отпадъци. Другата бе от вътрешността на тухлен тунел. Той имаше сводест таван и се спускаше надолу. На стената

висеше жълта мраморна табела. Едва различих какво е гравирано върху нея: везни с меч над тях.

Оставих снимките върху кръглата масичка до прозореца. Сега не можех да ги осмисля. Огледах се. Стаята беше имитация на късния османски стил, декорирана в червено и златисто. Всички мебели бяха покрити с дебел слой лак.

Взех си един бърз душ, изключих нощната лампа, легнах втренчен в сенките и потънах в мислите си. Долових слаб аромат. Миризма на рози. Напомни ми за Айрийн. Колко добре би било, ако можех да ѝ се обадя, да обсъдя всичко това с нея.

Когато се запознахме, тя учеше медицина. Първоначално не ми обръщаше внимание, докато веднъж не се заговорихме в студентското барче, преди тя да хване влака към дома си. Седмица по-късно си насрочихме първата среща. Разходка в Хайд Парк. Тя се оказа страхотен слушател.

Оженихме се три месеца след като завърших. Един неин приятел ни дразнеше за това колко съвършен бил животът ни, какви късметлии сме били да се съберем веднага след дипломирането.

А после тя стана доброволка и замина с една армейска част за Афганистан, където се нуждаеха от лекари. От нейната болница имаше трима доброволци. Това ме успокояваше. Глупаво си въобразявах, че ще бъдат в безопасност, че и тримата ще се грижат един за друг и ще се опазят...

Мисията им започна преди две години и три месеца.

И единствено тя не се завърна. Бомба край пътя – самоделно взривно устройство – я уби две седмици след като бяха пристигнали.

Дълго време се чувствах безсилен в яростта си. Айрийн защитаваше добрите традиции на Англия, искаше само да помага на хората. Не беше честно точно тя да загине...

Месеци след гибелта ѝ още се надявах, че ще се появи на прага. Представях си, напук на всяка логика, че един ден ще се събудя и ще я намеря отново до себе си...

Неусетно съм заспал.

Присъни ми се, че отново съм в Лондон и вървя към Бъкингамския дворец. Пресрещна ме мъж с дълга бяла риза, понесъл кана с вода. „Обърни се назад”, прошепна ми той. И когато се извърнах, я съзрях... Но тя бе толкова далече. Опитах се да я догоня, ала залитнах...

Събудих се, обхванат от силна тревога. Завесите висяха като сенки в мрака. Различих неясните очертания на гравюрите в златни рамки от османския Истанбул. Бяха наредени по стената като застанали мирно еничари, султанската гвардия...

После усетих, че нещо мърда до мен в леглото.

По дяволите! Замахнах напосоки с юмрук върху матрака. После скочих и щракнах ключа за осветлението до вратата към банята.

Стаята се окъпа в жълта светлина.

Нямаше нищо. Нито на леглото, нито под него. Дали полудяхах?
Облекчено въздъхнах. Може да е бил паяк или някакво насекомо. Не трябваше да оставям прозореца отворен.

Телефонът звънна.

- Мистър Раян? – попита разтревожен женски глас. Познах дамата от рецепцията, която ми даде плика. Притиснах слушалката с голото си рамо и се извърнах към прозореца, през който нахлуваше ефирен бриз.

- Да?

- Двама мъже се качват към вас, мистър Раян.

- Какво?

Линията прекъсна. Стори ми се, че в същия миг дочух отвън мотор на камион.

За секунда не разбихах защо ми се обади. После осъзнах, че ме предупреждаваше.

Последва рязко почукване по вратата, въпреки табелата „Не ме безпокойте“.

Толкова бързо ли бяха дошли? Отново се чу почукване, този път по-настоятелно.

Пристъпих напред и погледнах през шпионката. Нищо не се виждаше, само тъмнина.

- Отворете, мистър Раян – извика женски глас на английски.

- Почакайте – отговорих. Грабнах нова тениска от чантата и я нахлузих презглава. Чу се още по-рязко почукване.

- Идвам! – За какво беше това бързане по дяволите? Нахлузих си панталона и пъхнах крака в кожените си мокасини.

- Хайде, отворете веднага! - Звучеше раздражено и припряно. Може би не чуваше гласа ми.

Открехнах вратата и я затиснах с крак, за всеки случай. Можеше да се наложи да я затворя бързо.

Отвън стоеше привлекателна жена. Предположих, че е към трийсетте. Беше облечена в прилепнала черна тениска. Лицето ѝ беше чаровно, сериозните ѝ очи – тъмнозелени, черната ѝ коса – прибрана назад. На шията ѝ висеше тънка златна верижка. Въпреки слабата си фигура, излъчваше самонадеяност. Определено можеше да се погрижи за себе си при опасност.

Навяр в лицето ми служебната си карта. Видях официален печат, триъгълник с корона и буквите *EIR* над него, както и изписаното „Британско консулство“ отдолу. Тя бързо отдръпна картата си и в същия миг осъзнах, че това беше жената от снимката на Алек.

- Елате с мен, мистър Раян. Веднага! – Тя погледна към асансьорите. - Насам идват двама души, с които не бихте искали да се срещнете. Те питаха за номера на стаята ви долу на рецепцията. Трябва да дойдете с

мен, говоря сериозно. – Тя огледа коридора, сякаш очакваше да я прекъснат всеки момент.

В този миг дочух как асансьорът спря със скърцане на етаж под нас.

Усетих парфюма ѝ. Тежък, сладък.

- Познавахте ли Алек? - попитах.

По лицето ѝ премина колебание.

- Казвам се Изабел Шарп. Бях свързката на Алек в консулството. Хайде, мистър Раян, ако не искате да свършите като него.

Опипах задния си джоб. Портфейлът ми беше там. Можех да си наема друга стая. Бях облечен и обут.

- Добре – съгласих се.

Жената пое напред и докато заключи стаята си, тя вече се намираще на половината разстояние до вратата в дъното на коридора с табела „Изход”.

Изчака ме да я настигна и бързо затвори след мен.

- Мислех, че ще ме посрещнете на летището – отбелязах аз, все още неуверен защо я следвам.

- Имаше малко недоразумение – обясни тя. – Но сега съм тук. – Тръгна надолу по стълбището, послано с килим. Последвах я.

Понечих да питам защо бърза толкова, когато чух пронизително проскърцване над нас. Някой отвори рязко врата.

- Идват! – прошепна тя. Едва я чух. Отгоре отекна приглушено трополене от стъпки.

Тя ме поведе към следващата площадка.

Някой извика отгоре. Прах се посипа над главите ни. Нещо бе ударило стената над мен!

- Копелета – изруга тихо тя, сякаш говореше на себе си.

Толкова бързо тичаше по стълбите, че едва успях да я настигна.

Сърцето ми биеше ускорено.

Нещо удари металния парапет зад нас.

Надигналият се в мен адреналин сякаш изгаряше всеки мой мускул.

Настръхнал от напрежение, прескачах по три стъпала наведнъж. Изабел тичаше пред мен. Препъна се в килима и за малко не падна. Аз я хванах под мишницата и я задържах. Продължихме да тичаме.

Преследвачите ни приближаваха. Гласовете им ставаха все по-отчетливи, вече ги чувахме ясно зад нас. Настигаха ни. Погледнах назад и съзрях смътните очертания на две фигури, спускащи се надолу.

Лицето на Изабел леко пребледня.

Напрегнах се и с последни сили я изпреварих в дъното на стълбата, изскочих през пожарния изход и задържах вратата отворена, докато тя се измъкне навън. Оглушителният шум от алармата звънна над главите ни.

Хукнахме по една пуста бетонна алея. Вече едва си поемах дъх, когато видях отпред черен „Рейндж Роувър”, наподобяващ гигантска хлебарка върху огромни гуми.

Фаровете му присветнаха, щом го приближихме. За момент си помислих, че вътре седи някой.

- Влизай – извика тя и отвори шофьорската врата.

Тръшнах се на седалката до нея и в същия миг си отдъхнах. Обзе ме усещане за сигурност. После чух приглушени викове. Обърнах се и погледнах през задния прозорец. Двама огромни типове изскочиха от хотела. Единият, който беше плешив, вдигна ръка и насочи пистолет към нас.

Чу се приглушен пукот, като от фейерверки.

- Тръгвай! – извиках аз.